На сірий камінь — сірий дощ,
І вже блищать дзеркала площ,
І вже себе в дзеркалах тих
Очима вікон золотих
Побачили чепуруни —
Будинки львівські; вже вони
Почули, як бринить озон
І грає ринва-саксофон.

І кожен з них — неначе зух,
Свій дах — неначе капелюх —
Насунув до саміських брів,
Щоб він у танці не злетів,
А танець буде, от ще мить —
І все у колі зашумить,

Підуть будинки аркана,
Спотіє, як плече, стіна,
В пасі залізний трісне шов
Під стук гранітних підошов.
А там, із замкових узбіч,
Іде у центр смаглявка-ніч,
І грім за нею аж реве
І парасолю неба рве.

1965